

તંત્રી લેખ.....

મકાનોનું વેચાણ ચાલુ વર્ષ ૮-૧૦% વધશે

રેટિંગ એજન્સી કિસ્સિલના રિપોર્ટ અનુસાર ટોચના છ શહેરોમાં રેસિડેન્શિયલ રિયલ એસ્ટેટ ડેવલપરના વેચાણમાં ૮-૧૦ ટકા વૃદ્ધિ જોવા મળ્યો તેવો અંદાજ છે. વ્યાજના દર વધવા છતાં અને મકાનોના ભાવ પણ વધવા છતાં ગ્રોથ નોંધાત્ર રહેશે. કિસ્સિલના રિપોર્ટ અનુસાર રેસિડેન્શિયલ ડેવલપરનું કલેક્શન વધતા અને ડેપ લેવલ ઘટતા તેમના કેટિડ પ્રોફાઈલ પણ મજબૂત થયા છે. છીલાં બે વર્ષમાં મકાનોની માંગ નોંધાત્ર વધી છે. મિડ, પ્રીમિયમ અને લક્કુરી સેગમેન્ટમાં મકાનોનું વેચાણ ભાસું વધ્યું છે. તેને કારણે રિયલ એસ્ટેટ કંપનીઓનું લિવરેજ અને કેટિડ પ્રોફાઈલમાં સુધારો થયો છે. કિસ્સિલના રિયલ એસ્ટેટની ૧૧ મોટી લિવરેટ કંપનીઓને અને ઉન્નાની અને મધ્યમ કંપનીઓનું એકાઉન્ટિંગ જોઈને આ રિપોર્ટ તૈયાર કર્યો છે. આ કંપનીઓનું આ છ શહેરોમાં મકાનોનાં કુલ વેચાણમાં ઉપ ટકા યોગદાન છે. દેશમાં આર્થિક વૃદ્ધિ અને ઓફિસોમાં હાઇબિડ વર્કિંગ મોડેલને કારણે મકાનોની માંગ વધી રહી છે. ખાસ કરીને વધુ મોટા અને પ્રીમિયમ મકાનોની માંગ વધારે વધી રહી છે. રિયલ એસ્ટેટ કંપનીઓની ઇન્નેન્ટર્ટ્પા પણ સાનુકૂળ સ્ટર પર છે અને લગભગ ગ્રાન્વર્ચના વેચાણ જેટલી છે જે કોરોનાકાળ પહેલાં ૪.૫ વર્ષના સરેરાશ જેટલી હતી. રિપોર્ટ અનુસાર રિયલટીની ૧૧ મોટી લિવરેટ કંપનીઓનું વેચાણ આ છ શહેરોમાં ગત વર્ષ વેલ્યુની દાખિંગ ૫૦ ટકા વધ્યું હતું જ્યારે કોન્ફરની રીતે ૨૦ ટકા વધ્યું હતું. તેમનું રિયલાઈઝેશન વધ્યું તે દરાંથી છે કે મોટા અને પ્રીમિયમ મકાનોની માંગ વધારે છે. આ મોટી કંપનીઓનો માર્કેટ હિસ્સો ૨૦૧૮-૨૦માં ૧૬-૧૭ ટકા હતો, જે વધીને અત્યારે ૩૦ ટકા વધી ગયો છે. મુખ્ય મેટ્રોપોલિટન રિઝન, ટિલ્લી-એન્સીઆર, બેંગલુરૂ, પુણે, કોલકાતા, હેરાબાદ એ છ શહેરોના આ ડેટા છે. જે ૧૧ લિવરેટ મોટી કંપનીઓનો ડેટા લેવાયા છે તેમાં બિગેડ એન્ટરપ્રાઇસીસ, રીએલએફ, ગોદરેજ પ્રોપર્ટીઝ, કોટ્ટ-પાટિલ ડેવલપર્સ, મેકોટેક ડેવલપર્સ, મહિન્દ્રા લાઈફસ્પેસ, ઓફેરોય રિયલ્ટી, પ્રેક્સિઝ એસ્ટેટ, પુર્વકરા, શોભા અને સનટેક રિયલટીનો સમાવેશ છે.

સેવા જ સૌથી મોટો પુરસ્કાર : સંત રાજુન્દર સિંહજી મહારાજ

આ દુનિયામાં જીવતા મનુષ અનેક પ્રકારના કાર્યોનું કરે છે. જો જોવામાં આવે તેના સ્વભાવે પડતા કાર્યોનો પોતે પોતાના માટે જ કરે છે. પરંતુ મનુષ દ્વારા કરવામાં આવતા સૌથી મહાન કાર્યોનોની સેવા કરવી. બધા જ સંત મહાપુરસો કહે છે કે, "આપો આપો અને આપો" પરંતુ આપણે આપણા જીવનમાં જીઈએ છીએ કે મોટાબાળના લોકો આપવાથી રૂપે છે કે કેમ કે તેઓ જીવિતા કરે છે કે બીજાઓને કશું આપીશું તો આપણી પાસેના માંથી ઓછું થઈ જશે. પરંતુ જ્યારે આપણે નિષ્ઠામે સેવા ભાવથી આપીએ છીએ તારે વગર માંગે જ બધું જ વધારે આપણને મળે છે અને ક્યારે પણ નુકસાનમાં રહેતા નથી.

જ્યારે આપણે આવું કરીએ છીએ ત્યારે આપણે જાણીએ છીએ કે કા તો આપણને તે પરત મળી જાય છે કે પછી ભાલાત બદલાઈ જાય છે અને આપણે એને આપવાની જરૂર પડતી નથી. જ્યારે આપણે બીજાઓ માટે કંઈક ત્યારે આપણે આપણા ભાગનું આભાર મંદ પણ હોઈએ છીએ કે આપણે સ્વાર્થી બનવાની જગ્યાએ બીજાઓની મદદ કરવાનો નિષ્ઠય લીધો.

જો આપણે સ્વાર્થી બનીએ છીએ તો હંમેશા પોતાની જીતને અફ્સોસ અને પથાતાપથી ભરેલ અનુભૂતિઓ છીએ અને હંમેશા દુઃખ રહે છે કે આપણે એવું ના કર્યું. જોકે આપવાથી આપણે ક્રોની મદદ કરીએ છીએ ત્યારે ન ફકત આ સંસારમાં પુરસ્કાર થઈએ છીએ પરંતુ બીજી દુનિયામાં પણ આનું ફળ પ્રાપ્ત થાય છે. બીજાઓને આપવાથી મળતા આનંદથી વધારે આનંદ કોઈ નથી. તે આપણે દિલને પ્રેમ અને આંષંદ્ર થી ભરી દેશે. જે લોકો નિસ્વાર્થ ભાવથી આપે છે તે તો એ અનુભવ કરે છે કે આપવાથી કંઈક પણ ઓછું થનું નથી પરંતુ તેનાથી વધારે અને વધારે પિતા પરમેશ્વરાના આશીર્વાદ પ્રાપ્ત થાય છે. અને તેમનું હૃદય ઈશ્વરીય પ્રેમથી તરફતર થઈ જાય છે.

માય આઇકાર્ડ: આઈ એમ ધ ઇન્ડિયન

મિત્રો માતાના ગર્ભમાં રહેલા ભૂણાની રક્ષા, જન્મેલા બાળકની રક્ષા, શાળાના વિદ્યાર્થીની રક્ષા, તમારા ખાલી પેટની રક્ષા, તમારાં નાણાંની રક્ષા, તમારી સુરક્ષાની, વાહનની રક્ષા, તમારાં આવાસની રક્ષા, અને તમે રામ રહીએ, ઈશ્વર અલ્લાહ પ્રાર થઈ જાઓ તો તમારાં અચેતન શરીરની રક્ષા.

અને જો કોઈ કારણસર અક્સમાત દુર્ઘટનાનો ભોગ બનો તો તમારાં પરિવારની રક્ષા.

આ માટે તમારા ભિસ્સામાં કોઈ ઓળખકાર્ડ હોય કે ના હોય.

બર્થકાર્ડ, રાશનકાર્ડ, સ્કૂલ આઈન્ટીકાર્ડ, આધારકાર્ડ, પાનકાર્ડ, એટીએમકાર્ડ, કેડિટકાર્ડ, હેલ્થકાર્ડ પત્રકાર કે આરટીઆઈ કાર્યકર્તાની કોઈ એનજીઓ, ટુલ, શ્રીઝ, કેવોલાની ક્લોન્ડ્યુલ્બ બીમ થીમ સીમકાર્ડ હોય કે ના હોય.

આ બધાં ઓળખકાર્ડ કરતાંથી આપવાથી ભારતીય હોવાની ઓળખ મોટી છે.

કોઈ કાર્ડ કોઈ મફત નથી આપતું.

સરકાર અને જુદી જુદી સંસ્થાઓ "હુકાન" ચલાવે છે.

કાર્ડ વેચે છે અને માણસ વેચાઈ જાય છે. માણસ જીવતો હોય અને કાર્ડ રીન્યુનું કરવા કરાવા પડે. એનો ચાર્જ ચૂકવો પડે છે.

લોકિયા હોય ત્યાં ખુતારા ભૂખે નથી મરતાં.

ખોટું કરનારને કોઈ કાર્ડ કોઈ સંસ્થાનું સભ્યપદ બચાવતું નથી.

આ વાતની મજબૂત ગાંઢ વાળી લો.

નાગરીક મોટો કે સંસદસભ્ય, કલેક્ટર કે સચીવ કે આઈપીએસ કે આઈએએસ?

નાગરીક મોટો કે પત્રકાર?

રાષ્ટ્રપતિ કે રાજ્યપાલ?

નાયાદીશ કે નાગરીક?

ભારત દેશ એ લોકતાનિક ગણરાજ્ય છે.

સૌથી મેટું સંવિધાન છે.

કાયદો કોઈની દાસી નથી.

જાણો છો ને!

નાયાદીશ, ક્લેક્ટર, સાંસદ કે કોઈ પક્ષનો પ્રમુખ, ગુનેગાર નું સ્થાન કારાવાસ, જલ જ છે.

જાણો છો? કેટલાંય આઈએએસ, આઈપીએસ, સાંસદસભ્ય અને ધારાસભ્ય જેલના સરીયા ગણે છે.

મારાં ભિસ્સામાં પત્રકારનું કે આર

**ન્યૂજ ઓફ ગાંધીનગર ટૈનિક
સાહિત્ય સરિતા-
આયોજક : પ્રદીપ રાવલ**

NOG(૧૩૭)૨૦૨૩

N.O.G. S.S No. - 152
વિષય - પરંપરા
પ્રકાર - પદ
શીર્ષક - પરંપરા
શબ્દો - પર
કવિ - દિલીપ ધોળકિયા, "શયામ"
જૂનાગઢ.

સંસ્કૃતિની સાચી રખાવટ પરંપરા છે.
એક અનુભવની ધ્યાનાવટ પરંપરા છે.

ક્યાંક ખોટાં મારગે ચાલ્યા પણ કરે,
ગાડરિયા પ્રવાહે બનાવટ પરંપરા છે.

સારા કે ખોટા જીવન પ્રરોગો પછી,
સાર ને અસારની મિલાવટ પરંપરા છે.

ક્યાંક જીવન ધેય તો ક્યાંક સિદ્ધાંતો,
સંચિત સંસ્કારની વાટાઈ પરંપરા છે.

સમાજ કે પરિવારનો વારસો બનીને,
યુગોની ચાલી જમાવટ પરંપરા છે.

દિલીપ ધોળકિયા, "શયામ"
જૂનાગઢ.

દર્શ જીજ નંબર : ૦૧૧૦

વિષય : પરંપરા

શીર્ષક : 'પરંપરાઓને સુખાકારીનું નિમિત્ત બનાવીએ'

શબ્દો : ઉત્તે

લેખકનું નામ : નિબિલ કિનારીવાળા (અમદાવાદ)

રોજગારોજના વ્યવહારમાં આપણું જીવન કેટકેટી પરંપરાઓથી વૈરાયેનું રહે છે. આ પરંપરાઓ આપણા જીવનનો એક ભાગ છે. વર્ષોથી પેઢી દર પેઢી કુંભમાં અને સમાજમાં અમુક પરંપરાઓ નિભાવતી હોય છે. આ પરંપરાઓ એક નિયમ બની જાય છે, જેનો કુંભમાં દરેક વ્યક્તિ અમલ કરે છે. વર્ષો જૂની આ પરંપરાઓ સ્થાપિત થવા પાછળ કોઈક ઘટના કે કોઈ કારણ પણ જવાબદાર હોઈ શકે છે. જૂની પેઢીઓ અચૂક આ પરંપરાઓને ચીવટપૂર્વક અનુસરે છે. નવી પેઢી આજના બદલાતા સમય અનુસાર પરંપરાઓને અનુસરવામાં થોડી છૂટછાટ કે છે.

પરંપરાઓ ધાર્મિક હોઈ શકે છે અને સામાજિક પણ હોઈ શકે છે. ધાર્મિક પરંપરાઓ ભૂતકાળમાં ઘટેલી સારી કે નરસી ઘટનાઓનો ફણસ્વરૂપ અસ્તિત્વમાં આવી હોય છે. તે અમુક માન્યતાઓની પૂર્ણ માર્ગે અને ઈચ્છાયિ શક્તિને રીજવા માર્ગે નિર્માણ થયેલી હોય છે. તેને કુંભની સુખાકારી સાથે જોડવામાં આવે છે. આ પરંપરાઓને અનુસરવાથી કુંભની દરેક વ્યક્તિનો ઉપર ઈચ્છારીની કૃપા હુંબા અને સમાજમાં આવે હોય છે. આ પરંપરાઓને સમાજની વારસો ને પરસ્પર માનસન્માનની લાગણી દર્શાવવા પ્રેરે છે. આનાથી સમાજમાં સુવિચાર, સદરતન અને સુખાકારી પ્રસરે છે.

રીતિરિવાજો અને પરંપરા એ બે અલગ બાબત કઢી શકાય. રીતિરિવાજો એક સમાજિક વ્યવસ્થાની ભાગનું ઉભા કરવામાં આવેલા હોય છે. એને પરંપરાઓ સાથે સીધું લાગતું વળગતું નથી. આજના સમયી માંગ અનુસાર રીતિરિવાજોમાં જરૂરી બંધથોડ કરીને પણ પરંપરાઓ જીવા શકાય છે. પરંપરાઓ મૂળ રવરૂપે ન સચવાતી હોય છતાં તેનો મૂળ ઉદ્દેશ જળવાઈ રહે તે રીતે તેને અનુસરવામાં આવે તો તે પણ આવકાર્ય છે. વીલોનું માનસન્માન જળવાઈ રહે અને કોંદુંબિક તથા સામાજિક પરંપરાઓ પરંપરાઓને મહત્વ આપણું જોઈએ. મનુષ્યની સુખાકારી માર્ગે પરંપરાઓ છે પરંતુ પરંપરાઓ મનુષ્ય માર્ગે બંધનકર્તા ન થવી જોઈએ. તેનું યોગ્ય અથવાટન સાથે આચરણ થયું જોઈએ.

કોંદુંબિક કે સમાજિક પરંપરાઓ જાયારે નવી પેઢીને બંધનકર્તા લાગવા લાગે ત્યારે ત્યારે તેને વેચારિક અને તાર્કિક રીતે મૂલવા

જરૂરી બની જાય છે. જે જુનવાણી પરંપરાઓ તેનો મૂળ હેતુ ગુમાવી ચુકી હોય તેને ફાગાવી દેવામાં જ શાશ્વતપ્રાણ છે. એ જ રીતે જે કોંદુંબિક અને સામાજિક પરંપરાઓ સુખ અને શાંતિને આમંત્રિત કરતી હોય તેને સહુન ના ડિલમાં સહજ વધાવવી અને જીવાવી જરૂરી બની રહે છે અને એવી સ્વીકૃત પરંપરાઓ મનુષ્યની સુખાકારી માર્ગે નિમિત્ત બને છે.

નિબિલ કિનારીવાળા, અમદાવાદ

૨૩ જૂન ૨૦૨૩

★ ★ ★ ★ ★

NOG SS No : 0038

વિષય...પરંપરા

વિભાગ ...પદ

શીર્ષક ...જિંદગી

પરંપરા હતી એ જીવન સાથે જોડાઈ ગયેલી

મને કમેને કેટલીય જિંદગી અહી હોડાઈ ગયેલી

વહેવું હતું ઝરણું બની અને આંખવું હતું આભને,

રિવાજીની ખેડું પણ હતું આભને,

ધૂઘવાતા સમુદ્રમાં શાંત નથી બની સમાઈ ગઈ,

દહેજની આગમાં ભર્યા જળમાં સડગાવેલી,

છાયો હતો અંધકાર આચું કંઠોળ એ જીવનમાં,

મા એ લાલ ચુંદું દીકરીને ચીસ પાડી ઓડાડેલી,

??શીલા પટેલ "આકંશા"

★ ★ ★ ★ ★

NOG SS No. : 0141

★ વિષય : પરંપરા★

★ શીર્ષક : ધરેડ.★

★ શબ્દો : ૮૫★

★ લેખકનું નામ : રસિકભાઈ વી પરમાર "રવ"★

પરંપરાથી,

ચાલું આવતું; પોત,

પ્રકાશવાનું!

પરંપરા છે,

સત્ય, માની લઈને;

મૂર્ખ ન બનો!

પરંપરા છે,

શિકાર થયો, છાતા;

પરંપરાનો!

ચાલતું રહ્યું,

પરંપરા તોરીને;

નવા મારો!

શીલા ચાલુને,

ઉદ્ઘાર કેવો? શુદ્ધ,

પરખ વિના!

ઘેટાશાહીમાં,

સૌ પરંપરાગત;

જાય છે રહી!

વિરોધ કરી,

ઘોટાનો, ધૂરી જાવ;

ધરેડમાથી!

ટોકર ખાઈ,

શીલો ચાતરણ, નવો,

બીજાને વાસે!

બીબાદણ,

રહ્યો, પડકારી ન;

પરંપરાને!

અથાગ યતે,

જ, તૂટે પરંપરા;

મચાય રહેવું!

દિવ્ય ગુણોને

આપતી પરંપરા;

રાખો જાણવી!

આદર ટેવો,

સરસ પરંપરા;

મણે સંનાન!

પરંપરા એ,

પૂજા રાહો, સદા;

માતાપિતાને!

રસિકભાઈ વી પરમાર "રવ" વસાઈ-ફિયાલ (પાટણ, ઉ.ગુ.)

આદિલ મન્સૂરી નદીની રેતમાં

આદિલ મન્સૂરી નદીની રેતમાં
નદીની રેતમાં રમતું નગર મળે ન મળે,

નદીની રેતમાં રમતું નગર મળે ન મળે,
ફરી આ દશ્ય સ્મૃતિપટ ઉપર મળે ન મળે.

ભરી લો શાસમાં એની સુગંધનો દરિયો,
પછી આ મારીની ભીની અસર મળે ન મળે.

પરિચિતોને ધરાઈને જોઈ લેવા હો,
આ હસતા ચહેરા; આ મીઠી નજર મળે ન મળે.

ભરી લો આંખમાં રસ્તાઓ, બારીઓ, ભીતો,
પછી આ શહેર, આ ગલીઓ, આ ઘર મળે ન મળે.

રડી લો આજ સંબંધોને વીટળાઈ અહી,
પછી કોઈને કોઈની કબર મળે ન મળે.

વળવા આવ્યા છે એ હેરા ફરશે આંખોમાં,
ભલે સફરમાં કોઈ હમસફર મળે ન મળે.

વતનની ધૂળથી માથું ભરી લઈ ‘આદિલ’,
અરે આ ધૂળ પછી ઉમ્ભર મળે ન મળે.

— આદિલ મન્સૂરી જન્મ: ૧૮ મે ૧૯૭૬ — મૃત્યુ: હનવેમ્બર
૨૦૦૮

સ્વ આદિલ મન્સૂરી નું મૂળ નામ ફરીદ મહેમદ ગુલામ નબી મન્સૂરી હતું. ભારતના ભાગલા પછી ૧૯૪૮ માં આદિલ મન્સૂરીના પિતા પાકિસ્તાન ગયા. આદ વર્ષ સુધી પાકિસ્તાન રવા પછી ભારત પાછા ફર્યા. પણ તે સમય દરમ્યાન તેઓ ભારતનું નાગરિકત્વ ગુમાવી બેઠા. વિસ વર્ષ સુધી આ નાગરિકત્વ મેળવવા કેસ ચાલ્યો. અને ફરી ભારત ખાસ કરીને અમદાવાદ છોડીને જરૂર પડ્યું. એ સમયે આંખોમાં અંસુ સાથે આ ગજલ લાયા હતી. આ ગજલ એમની ગજલ સકર ની એક બેનમૂન ગજલ સાબિત થઈ છે. વતન ધૂળી જરૂર એની વેદના આખી ગજલમાં જ્ઞાય

માનની ધૂળથી માથું ભરી લઈ ‘આદિલ’,
અરે આ ધૂળ પછી ઉમ્ભર મળે ન મળે.

ભરી લો શાસમાં એની સુગંધનો દરિયો,
પછી આ મારીની ભીની અસર મળે ન મળે.

અમદાવાદ એટલે સાબરમતી નદીની રેતમાં રમતું નગર! સાબરમતીને હવને શાસમાં ભરી લેતા કવિ આ શહેર ના દરેક દ્રશ્યને સ્મૃતિપટ પર જરી લેવા માંગે છે. ફરી વતન જવાનું મળે કે ના મળે આ બધાં દ્રશ્ય સ્મૃતિપટ પર મળે ના મળે. ધીરેધીરે સ્મૃતિપટ થી વતનની નિશાનીઓ ભુલાતી જાય છે. જાંખી થતી જાય છે. કવિને આ પીડા જતા પદેલા અનુભવાઈ છે અને ગજલ બને છે. વતન છીઠીને જવાની વેદના દરેક શેરથાં જોવા મળે છે. અમદાવાદમાં વરસો રવા પછી અમદાવાદ જાયારે છોડવાનો સમય આવે છે. મરજીથી નહિ મજબૂરીથી વતન છોડવું પડે છે તેથી હૃદયમાં વેદના ઉદ્ભબે છે. સાબરમતીની નદીને કિનારે આ વસતાં નગરને નજરમાં કડે કરવા માંગે છે.

ભરી લો શાસમાં એની સુગંધનો દરિયો,
પછી આ મારીની ભીની અસર મળે ન મળે.

અમદાવાદ એટલે સાબરમતી નદીની રેતમાં રમતું નગર!

સાબરમતીને હવને શાસમાં ભરી લેતા કવિ આ શહેર ના દરેક દ્રશ્યને

સ્મૃતિપટ પર જરી લેવા માંગે છે. ફરી વતન જવાનું મળે કે ના મળે

આ બધાં દ્રશ્ય સ્મૃતિપટ પર મળે ના મળે. ધીરેધીરે સ્મૃતિપટ થી

વતનની ધૂળથી માથું ભરી લઈ ‘આદિલ’,
અરે આ ધૂળ પછી ઉમ્ભર મળે ન મળે.

ભરી લો આંખમાં રસ્તાઓ, બારીઓ, ભીતો,
પછી આ શહેર, આ ગલીઓ, આ ઘર મળે ન મળે.

રડી લો આજ સંબંધોને વીટળાઈ અહી,
પછી કોઈને કોઈની કબર મળે ન મળે.

વળવા આવ્યા છે એ હેરા ફરશે આંખોમાં,
ભલે સફરમાં કોઈ હમસફર મળે ન મળે.

વતનની ધૂળથી માથું ભરી લઈ ‘આદિલ’,
અરે આ ધૂળ પછી ઉમ્ભર મળે ન મળે.

ભરી લો શાસમાં એની સુગંધનો દરિયો,
પછી આ મારીની ભીની અસર મળે ન મળે.

અમદાવાદ એટલે સાબરમતી નદીની રેતમાં રમતું નગર!

સાબરમતીને હવને શાસમાં ભરી લેતા કવિ આ શહેર ના દરેક દ્રશ્યને

સ્મૃતિપટ પર જરી લેવા માંગે છે. ફરી વતન જવાનું મળે કે ના મળે

આ બધાં દ્રશ્ય સ્મૃતિપટ પર મળે ના મળે. ધીરેધીરે સ્મૃતિપટ થી

વતનની ધૂળથી માથું ભરી લઈ ‘આદિલ’,
અરે આ ધૂળ પછી ઉમ્ભર મળે ન મળે.

ભરી લો આંખમાં રસ્તાઓ, બારીઓ, ભીતો,
પછી આ શહેર, આ ગલીઓ, આ ઘર મળે ન મળે.

રડી લો આજ સંબંધોને વીટળાઈ અહી,
પછી કોઈને કોઈની કબર મળે ન મળે.

વળવા આવ્યા છે એ હેરા ફરશે આંખોમાં,
ભલે સફરમાં કોઈ હમસફર મળે ન મળે.

વતનની ધૂળથી માથું ભરી લઈ ‘આદિલ’,
અરે આ ધૂળ પછી ઉમ્ભર મળે ન મળે.

ભરી લો શાસમાં એની સુગંધનો દરિયો,
પછી આ મારીની ભીની અસર મળે ન મળે.

અમદાવાદ એટલે સાબરમતી નદીની રેતમાં રમતું નગર!

સાબરમતીને હવને શાસમાં ભરી લેતા કવિ આ શહેર ના દરેક દ્રશ્યને

સ્મૃતિપટ પર જરી લેવા માંગે છે. ફરી વતન જવાનું મળે કે ના મળે

આ બધાં દ્રશ્ય સ્મૃતિપટ પર મળે ના મળે. ધીરેધીરે સ્મૃતિપટ થી

વતનની ધૂળથી માથું ભરી લઈ ‘આદિલ’,
અરે આ ધૂળ પછી ઉમ્ભર મળે ન મળે.

ભરી લો આંખમાં રસ્તાઓ, બારીઓ, ભીતો,
પછી આ શહેર, આ ગલીઓ, આ ઘર મળે ન મળે.

રડી લો આજ સંબંધોને વીટળાઈ અહી,
પછી કોઈને કોઈની કબર મળે ન મળે.

વળવા આવ્યા છે એ હેરા ફરશે આંખોમાં,
ભલે સફરમાં કોઈ હમસફર મળે ન મળે.

વતનની ધૂળથી માથું ભરી લઈ ‘આદિલ’,
અરે આ ધૂળ પછી ઉમ્ભર મળે ન મળે.

ભરી લો શાસમાં એની સુગંધનો દરિયો,
પછી આ મારીની ભીની અસર મળે ન મળે.

અમદાવાદ એટલે સાબરમતી નદીની રેતમાં રમતું નગર!

સાબરમતીને હવને શાસમાં ભરી લેતા કવિ આ શહેર ના દરેક દ્રશ્યને

સ્મૃતિપટ પર જરી લેવા માંગે છે. ફરી વતન જવાનું મળે કે ના મળે

આ બધાં દ્રશ્ય સ્મૃતિપટ પર મળે ના મળે. ધીરેધીરે સ્મૃતિપટ થી

વતનની ધૂળથી માથું ભરી લઈ ‘આદિલ’,
અરે આ ધૂળ પછી ઉમ્ભર મળે ન મળે.

ભરી લો આંખમાં રસ્તાઓ, બારીઓ, ભીતો,
પછી આ શહેર, આ ગલીઓ, આ ઘર મળે ન મળે.

રડી લો આજ સંબંધોને વીટળાઈ અહી,
પછી કોઈને કોઈની કબર મળે ન મળે.

વળવા આવ્યા છે એ હેરા ફરશે આંખોમાં,
ભલે સફરમાં કોઈ હમસફર મળે ન મળે.

વતનની ધૂળથી માથું ભરી લઈ ‘આદિલ’,
અરે આ ધૂળ પછી ઉમ્ભર મળે ન મળે.

ભરી લો શાસમાં એની સુગં